Eeuwig leven, dat door u, mijn ziel, moet worden geleid in den tijd.

Eeuwig leven niet in den vagen zin van aangeraakt zijn door het eeuwige, in het bewustzijn van onvergankelijkheid.

Want daar heeft tegenwoordig ook de wereldmensch den mond vol van.

Maar leven, werkelijk leven, dat gewonnen is op den eeuwigen dood, uit Hem, die is de Opstanding en het Leven.

Velen hebben het zich als ideaal gesteld: „eeuwig te worden in elk oogenblik".

En zij voelden, hoe onbereikbaar dat was.

Doch uw ideaal, mijn ziel, hangt nog oneindig hooger.

Niet het neutraal-eeuwige, maar het eeuwige, dat gewekt wordt door Jezus' verrijzenis, behoort zich in uw leven van iederen dag te belichamen.

Moet dat niet onbereikbaarder dan onbereikbaar heeten?

Zie het aan de discipelen in de dagen tusschen Paschen en Hemelvaart.

Het besluit van Petrus „Ik ga visschen" was voor hen het sein om zich weer te schikken in den gang van het alledaagsche leven.

En al spoedig gingen zij er geheel in op.

Toen Jezus van den oever hun vriendelijk toeriep of ze niet iets voor hem te eten hadden, gaven zij een kort antwoord.

Een enkel: „neen".

Een verdere aanspraak b.v. „Heer" kon er bij hen niet meer af.

Eenige uitleg, waarom zij Hem niets konden voorzetten, kon niet lijden.

Mogelijk zagen zij niet eens naar Hem op, maar bleven doorwerken.

Zij toonden zich door Zijn vraag geprikkeld.

Zij waren zóó teleurgesteld, dat zij voor Hem geen goed woord over hadden.

Zij vonden Hem lastig.

En van lastige menschen kan men zich het best ontslaan door niets of zoo weinig mogelijk tegen hen te zeggen.

Zij verkeerden zóó onder den druk van het alledaagsche leven, dat zelfs hun humeur er onder leed.

Zijn dat nu de groote Opstandingsgetuigen?

Zijn dat nu de toonbeelden van opstandingsleven?

O zeker, zij wisten niet, dat het de Heere was.

Maar daarmee zijn zij niet verontschuldigd.

Als het opstandingsleven door hun ziel was vastgehouden, zou het alledaagsche leven, hoezeer het hun tegen was, hen niet kregelig kunnen maken.

Als het opstandingsleven hun alledaagsch leven beheerscht had, zouden zij elk oogenblik aan Jezus hebben gedacht en zij zouden bij het vernemen van die stem aan den oever aanstonds bij zichzelf hebben overlegd: zou dat ook de Heere kunnen zijn.

Hun ziel was op hun Heiland niet ingesteld.

Dat was hun fout.

Neen, dat was hun zonde.

Hoe dikwijls bedrijft gij, o ziel, niet diezelfde zonde?

Jezus vraagt nog steeds iets van de opbrengst van uw arbeid.

Sterker, Hij vraagt heel uw arbeid.

Niet enkele vischjes, maar de geheele vangst.

Doch gij, gij wordt zóó door het alledaagsche leven opgeslokt, dat gij die vraag niet eens hoort, nog minder, zij het dan ook onwillevend, beantwoordt.

Gij rekent niet op Jezus aan den oever.

Des Zondags misschien een weinig.

In tijden van geestelijke hoogspanning meer.

Maar in uw alledaagsche leven niet.

Gij zijt niet voortdurend ingesteld op Christus.

Daarom komt in uw alledaagsch leven uw opstandingsleven niet uit.

Daarom leidt gij eigenlijk een dubbel leven.

Een leven met Christus en een leven zonder Christus.

En uw leven zonder Christus telt helaas de meeste dagen.

Is het niet bedroevend?

Is het niet om te klagen: „Ik ellendig mensch"?

Doch met klagen zijt gij er niet.

Gij moet leeren grijpen naar het opstandingsleven in uw alledaagsch leven, in het geloof, dat gij door Christus Jezus daartoe ook gegrepen zijt.

Gij moet gedurig van uw werk op naar den anderen oever zien.

Naar de overzijde van den levensoceaan.

Naar de hemelsche kust.

Daar staat hij.

Zijn oog rust op u.

Zijn stem bereikt u: mijn kind, is er in uw arbeid ook iets voor Mij?

En gij bekent: niets, mijn Jezus, dan wat Gijzelf er in hebt gelegd.

Binnen in u popelt het: het is de Heere!

Gij zoudt zóó uit uw werk naar Hem toe willen.

Zie, dat is opstandingsleven in het alledaagsche leven!

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Rapport inzake het Vrouwenkiesrecht.

I.

De eersteling van den rapportenoogst is thans binnengehaald.

Het pièce de résistance (voornaamste gerecht) zal deze wel niet uitmaken op het Synodale menu.

Toch is het zeker niet overbodig hieraan van te voren reeds eenige aandacht te wijden.

In eerster instantie behooren dat natuurlijk onze kerkeraden en verdere kerkelijke vergaderingen te doen.

Zal evenwel deze zaak de belangstelling van al onze kerken hebben en niet alleen van onze kerkeraden, dan mag het niet nagelaten ook de gemeenteleden hierover in te lichten.

Onze pers heeft hier een taak te vervullen.

Onlangs beluisterden we een stem, welke deed hooren, dat men de kerkelijke zaken eigenlijk maar aan de kerkelijke vergaderingen moest overlaten en dat de pers er zich niet in mengen moest.

Dit gaat echter uit van een verkeerd principe.

De beslissing ligt natuurlijk in handen der kerkelijke vergaderingen.

Daaraan mag met worden getornd.

Maar men vervalt tot klerikalisme, indien men de gemeente er het liefst maar buiten wil laten.

Zal de verhouding tusschen kerkeraad en gemeente zijn, gelijk die behoort, dan behoort de laatste zoo goed mogelijk op de hoogte te worden gesteld.

Op welke manier kan dit beter geschieden dan door de pers?

Het geldt hier geen tuchtzaak, maar een kwestie, waarbij ieder geïnteresseerd is.

Zelfs al zou uit de gemeente en door de pers eens een woord van advies worden gesproken, zoo zullen de kerken wel doen hier naar te luisteren.

Het met een gebaar van „gij hebt geen recht van meespreken" op zij te schuiven, zou niet getuigen van wijs beleid noch van een doordrenkt zijn met den Geest der Gereformeerde kerkrechtelijke beginselen.

Niets werkt zóó schadelijk, als de gemeente in den hoek der onmondigen te interneeren.

Wij meenden deze opmerking even heel in het algemeen te moeten maken en niet speciaal in verband met dit rapport.

Doch wat in het algemeen geldt, geldt toch ook van dit speciale geval.

Evenals van alle speciale punten, welke op het agendum der Synode van Groningen zullen voorkomen.

Die Synode zal moeten leven in het hart van alle leden onzer kerken, zal er van haar kracht uitgaan.

Wat nu het rapport inzake het Vrouwenkiesrecht aangaat, dit is niet, gelijk met vroegere rapporten wel geschiedde, in den handel gebracht — althans, daarvan lazen we niets.

Dit laat zich alleszins begrijpen, want het zou waarschijnlijk geen groot debiet hebben.

Men kan niet beweren, dat deze kwestie in onze kerken brandend is.

Indertijd stelde de kerk van Zandvoort haar als hoogst urgent voor.

Maar de warmste verdedigers uit die kerk staan thans buiten het kerkverband.

Het is zeer de vraag of uit de huidige konstellatie onzer kerken dit punt wel aan de orde zou worden gesteld.

Hiermee spreken wij ons over het belangrijke der kwestie zelf niet uit.

Wij konstateeren alleen.

Is dan dit rapport niet op de boekenmarkt geworpen, er staat toch ook geen verbod in, zooals vroeger eenmaal is voorgekomen, dat er niets uit mag worden overgenomen.

De stok van het auteursrecht is niet achter de deur gezet.

Daarom zullen wij de vrijheid nemen er uit te citeeren, wat, naar ons oordeel, voor een goede voorlichting noodzakelijk is.

Het rapport bestaat eigenlijk uit twee deelen.

Of liever: men vindt hier bijeen een rapport en een memorie.

Er bestond n.l. tusschen de leden der rapporteerende commissie geen eenstemmigheid.

Het eigenlijke Rapport is ingediend door vier leden, n.l. Prof. Dr H. Bouwman, Ds T. Ferwerda, Prof. Dr H. H. Kuyper en Ds M. Meijering.

Maar het wordt op den voet gevolgd door een Memorie van Ds C. Lindeboom.

Voor ditmaal bepalen we ons tot het Rapport.

De Commissie had een dubbele opdracht.

Zij moest om het kortheidshalve zoo te noemen een principiëel en een praktisch onderzoek instellen.

Het principiële onderzoek liep hierover: of het toekennen van het kiesrecht aan de vrouw in de kerk naar Gods Woord geoorloofd is.

De Commissie stelde zich daarbij drie vragen:

„1o. wat het Nieuwe Testament ons leert aangaande de wijze, waarop de verkiezing der ambtsdragers in de Apostolische gemeente plaats vond;

2o. welke positie de apostelen aan de vrouw toekennen in het gemeenteleven;

3o. welke conclusies hieruit te trekken zijn ten opzichte van het medestemmen der vrouw bij de verkiezing."

Als direkte gegevens uit het Nieuwe Testament komen volgens de Deputaten alleen in aanmerking Hand. 1:15—26 en Hand. 6:1—6. Zij zijn van oordeel, dat er „moeilijk twijfel over (kan) bestaan, dat de vrouwen aan deze verkiezing niet hebben meegewerkt". Zij gronden dit voor een deel hierop, dat de beste handschriften in Hand. 1:15 de lezing broeders in plaats van discipelen hebben. Daaruit zou dan volgen, dat de Apostelen voor de verkiezing van een nieuwen Apostel, alleen de mannen hebben saamgeroepen. Doch ook, indien men de lezing „discipelen" zou handhaven, zoo zou uit de aanspraak van Petrus in vers 16: Mannen broeders, blijken, dat alleen de mannen aan dit verkiezingswerk hebben deelgenomen. Hetzelfde geldt dan van Hand. 6. Immers zegt Petrus in vers 3: „Ziet dan om, gij broeders, naar zeven mannen uit u". Dat in de aanspraak „broeders" of „Mannen broeders" de „zusters" zouden zijn inbegrepen, ontkennen de Deputaten. Dit zou wel het geval zijn in de brieven, maar niet in deze historische verhalen. Voor een en ander beroepen zij zich op Zahn.

Dit achten de Deputaten ook geheel in overeenstemming met de positie, welke de Apostelen aan de vrouw in het gemeenteleven toekennen. Wel is er blijkens Gal. 3:28 geen onderscheid tusschen man en vrouw wat het deelhebben aan de heilsgoederen van Christus betreft. Maar verder gaat de gelijkheid niet. Paulus heeft juist den strijd aangebonden tegen de emancipatiezucht van die dagen, krachtens scheppingsorde is de man het hoofd der vrouw (1 Cor. 11:3, 9) en deze scheppingsorde is door Christus' komst niet te niet gedaan. Niet alleen behooren de getrouwde vrouwen aan haar eigen mannen onderdanig te zijn (Ef. 5:22; Col. 3:18; Titus 2:5 en 1 Petrus 3:1), „maar uit deze scheppingsorde vloeit ook voort, dat de vrouw in het algemeen, zelfs afgedacht van haar gehuwden staat, niet over den man heerschen mag, of als gelijke zich naast hem plaatsen, maar een ondergeschikte positie moet innemen". In de samenkomsten der gemeente mocht de vrouw den sluier, een teeken, dat ze onder de macht van den man stond, niet afleggen (1 Cor. 11:10), niet profeteeren of publiek vragen stellen, maar ze moest zwijgen (1 Cor. 14:34). In 1 Tim. 2:11—14 wordt het geven van onderricht aan de vrouw verboden, „omdat het de meerderheid onderstelt van hem, die het onderwijs geeft over hem, die het ontvangt. Het werk van de vrouw is dat der dienende liefde". „In dat opzicht kan nog veel meer worden gedaan om deze roeping der vrouw tot rijker ontplooiing te brengen in ons kerkelijk leven, niet alleen op het terrein der barmhartigheid, maar ook op dat van Zondagsschool, evangelisatie-arbeid enz." Evenwel mag daarbij nooit uit het oog verloren, dat zij dezen arbeid alleen mag verrichten als hulp van den man. Dat nu kan van het deelnemen der vrouw aan de verkiezing niet gezegd. Daardoor zou ze naast den man als zijn gelijke optreden. Zelfs zou zij over hem kunnen heerschen. Daarvoor wordt gewezen op Zwitserland. „In Zwitserland, waar in verschillende kerken het vrouwenstemrecht is ingevoerd, is dit reeds gebleken, bij de stemming bleven de mannen thuis en kwamen de vrouwen in grooten getale op; de beslissing bij de beroeping van een predikant en de verkiezing der kerkeraadsleden werd aldus door de vrouwen gegeven."

Uit dit alles trekken Deputaten dan de conclusie:

„Nu is het zeker waar, dat een uitdrukkelijk verbod aan de vrouw om mede te stemmen in de Heilige Schrift niet gevonden wordt, zooals dit wel geschiedt ten opzichte van het leeren en regeeren, maar al kan daarom niet gezegd worden, dat het verleenen van het stemrecht aan de vrouw met een stellige uitspraak van Gods Woord in strijd is, toch meenen deputaten als conclusie van hun onderzoek naar wat de Heilige Schrift ons leert wel te mogen uitspreken:

1e. dat van een Goddelijk recht of roeping der vrouw om aan de verkiezing deel te nemen uit de Heilige Schrift niets blijkt;

2e. dat, voorzoover de Heilige Schrift ons mededeelingen geeft aangaande de medewerking der gemeenteleden bij de verkiezing der ambtsdragers, blijkt, dat de Apostelen daartoe alleen de mannen hebben opgeroepen;

3e. dat de aanwijzingen, die de Heilige Schrift ons geeft aangaande de plaats en de taak der vrouw in het midden der gemeente, en waarbij door den Apostel zoo sterk de nadruk wordt gelegd op de orde, bij de schepping ingesteld voor de verhouding van man en vrouw, eer pleiten tegen dan voor het toekennen van het stemrecht aan de vrouw, omdat de vrouw daarbij als gelijke van den man optreedt en haar stem zelfs de beslissing zou kunnen geven;

4e. dat deputaten daarom oordeelen, dat onze Gereformeerde Kerken den veiligsten weg hebben gekozen, door zich te houden aan het voorbeeld door de Apostelen bij de verkiezing der ambtsdragers gegeven en het stemrecht alleen aan de mannen toe te kennen".

Daarmee hebben dan Deputaten aan het eerste, het principiëele deel van hun opdracht voldaan.

Nu komen zij tot het meer praktische deel